

Zitting 1974-1975

13 236

Partiële wijziging van het kinderstrafrecht en kinderstrafprocesrecht

Nr. 6

Memorie van antwoord

Ontvangen 7 juli 1975

De ondergetekende beantwoordt het verslag van de vaste Commissie voor Justitie omtrent het bovengenoemde wetsontwerp als volgt.

Algemeen

Het wetsontwerp beoogt, zoals in de memorie van toelichting is uiteengezet, enkele partiële wijzigingen en verbeteringen tot stand te brengen in het kinderstrafrecht en strafprocesrecht. Een deel van de voorstellen is ontleend aan een advies van de afdeling kinderrechtspraak van de Nederlandse Vereniging voor rechtspraak en heeft de strekking enkele in de praktijk aan het licht gekomen oneffenheden weg te nemen. De overige voorstellen vullen lacunes in de wet aan, die zijn ontstaan bij de totstandkoming van de nieuwe wettelijke regeling op de voorlopige hechtenis. Het wetsontwerp heeft daarvoor slechts beperkte betekenis.

Aan de Nationale Federatie voor Kinderbescherming is geen advies gevraagd over het wetsontwerp. Gelet op de inhoud van het wetsontwerp zag de ondergetekende daartoe geen aanleiding.

In het algemeen kan de ondergetekende zich zeer wel verenigen met het betoog dat straf en therapie in het Kinderstrafrecht duidelijk van elkaar gescheiden dienen te worden en dat een lichte straf, indien nodig geacht, de voorkeur verdient boven zware straffen. Deze benadering ligt ook ten grondslag aan het bestaande kinderstrafrecht, dat de rechter de mogelijkheid geeft voor elk kind de beslissing te nemen die bij het kind past. Besluit de rechter tot een vrijheidsstraf, dan is het systeem van de wet dat de tuchtschoolstraf voor ten hoogste zes maanden kan worden opgelegd (vóór 1965 was dit maximaal één jaar) en arrest voor ten hoogste veertien dagen. Indien het noodzakelijk is in verband met een heropvoeding of behandeling de minderjarige voor langere tijd uit zijn omgeving te verwijderen, dan is een vrijheidsstraf daartoe niet het geschikte middel. In die gevallen zal toepassing kunnen plaatsvinden van de maatregel van ter beschikkingstelling van de regering of van plaatsing in een inrichting voor buitengewone behandeling. Deze maatregelen, die een therapeutisch karakter hebben, kunnen, indien onvoorwaardelijk opgelegd, niet worden gecombineerd met een straf (berisping, arrest, tuchtschool of geldboete).

Artikel I

Volgens artikel 77c W.v.SR. kan de rechter ten aanzien van minderjarigen in de leeftijd van 16 en 17 jaar het volwassenenstrafrecht toepassen, indien hij daartoe grond vindt in de ernst van het begane feit en de persoonlijkheid van de dader. De ondergetekende meent dat deze mogelijkheid niet kan worden gemist. Hij verwijst te dezer zake naar hetgeen de commissie-Overwater, die de herziening van het kinderstrafrecht voorbereidde, in haar in 1951 uitgebracht rapport omtrent dit punt opmerkte, namelijk dat deze regeling nodig is om in voorkomende gevallen doeltreffend te kunnen optreden tegen ouderen, eigenlijk reeds volwassen, minderjarigen, die een ernstig misdrijf begaan. Voor deze categorie minderjarigen is het pakket van straffen en maatregelen waarin het bestaande kinderstrafrecht voorziet niet voldoende. Er wordt aan herinnerd, dat tuchtschoolstraf voor ten hoogste zes maanden kan worden opgelegd, terwijl vrijheidsbenemende maatregelen als terbeschikkingstelling en plaatsing in een inrichting voor buitengewone behandeling van rechtswege eindigen bij het bereiken van de meerderjarigheid.

Het Centraal Bureau voor de Statistiek beschikt niet over exacte cijfers waaruit blijkt in hoeveel gevallen het volwassenenstrafrecht wordt toegepast op 16- en 17-jarigen. Wel blijkt uit mededelingen van het CBS in hoeveel gevallen al dan niet onvoorwaardelijk en al dan niet in combinatie met een geldboete aan minderjarigen van 16-17 jaar (tijdens het plegen van het delict) wegens misdrijf gevangenisstraf wordt opgelegd. In al deze gevallen geeft de rechter daarmee toepassing aan artikel 77c Sr. Men zie het volgende overzicht¹.

Gevangenisstraf		Geldboete (onvoorw.)	
onvoorw.	voorw.	gecombineerd met voorw. gevangenisstraf	
<i>Absoluut</i>			
1967	218	121	192
1968	231	90	205
1969	193	120	196
1970	233	96	188
1971	294	113	184

In percentage van wegens misdrijf aan kinderen van 12-17 jaar (tijdens het plegen van het delict) opgelegde straffen en toegepaste maatregelen

Gevangenisstraf		Geldboete (onvoorw.)	
onvoorw.	voorw.	gecombineerd met voorw. gevangenisstraf	
1967	3,7	2	3,2
1968	3,8	1,5	3,4
1969	3,3	2,1	3,4
1970	4,3	1,8	3,5
1971	5,3	2	3,3

De ondergetekende beschikt niet over aanwijzingen, dat plaatsgebrek in inrichtingen voor kinderbescherming voor de tenuitvoerlegging van vrijheidsstraffen, toepassing van het strafrecht voor volwassenen op 16- en 17-jarigen zou bevorderen.

Indien de rechter op grond van het voorgestelde tweede lid van artikel 77aa Sr. aan een particulier persoon opdraagt hulp en steun te verlenen zal op deze laatste ingevolge de artt. 236 en 242 van het Uitvoeringsbeleid kinderbescherming de verplichting rusten om ten minste eenmaal per drie maanden verslag van zijn bevindingen aan de Raad voor de Kinderbescherming uit te brengen. De Raad zal dus langs deze weg toezicht kunnen houden op de wijze waarop de betrokkene zich van de hem opgedragen taak kwijt.

¹ Zie Statistiek toepassing der Kinderwetten 1971, Staat 11.

In de regel zal een particulier persoon die met toepassing van artikel 77aa Sr. wordt aangewezen, in een bijzondere relatie tot de minderjarige staan, waarin een zekere mate voor hulp- en steunverlening als het ware reeds besloten ligt. Men kan bij voorbeeld denken aan een oud-gezinshoofd, een familielid of onderwijzer. Bij de keuze van zo'n persoon zal de Raad voor de Kinderbescherming, danwel enige gezinsvoogdiinstelling, hetzij op verzoek van de rechter hetzij uit eigen beweging kunnen adviseren. Het lijkt niet nodig aan een en ander een nader juridisch kader te geven. Het zal, naar mag worden verwacht, gaan om slechts incidentele gevallen.

Volgens artikel 77hh Sr., zoals dit bij de Wet van 26 oktober 1973, Stb. 509, nieuw is vastgelegd, wordt bij veroordeling tot plaatsing in een tuchtschool de in een observatiehuis doorgebrachte tijd afgetrokken van de straf. Deze verplichte aftrek zal volgens het wetsontwerp niet geschieden bij veroordeling tot straf van arrest. Als reden voor dit verschil is in de memorie van toelichting opgegeven, dat de maximum-duur van dit arrest slechts 14 dagen bedraagt, terwijl de in een observatiehuis doorgebrachte tijd veel langer zal zijn zodat de arreststraf dan in het geheel niet kan worden ten uitvoer gelegd.

Het is denkbaar dat de rechter die het ondergaan van een (korte) vrijheidsstraf na het vonnis noodzakelijk acht om de minderjarige het afkeurenswaardige van zijn gedrag in te prenten zich daardoor gedrongen zou zien tot de oplegging van een tuchtschoolstraf waarvan de duur de in het observatiehuis doorgebrachte tijd overtreft. Dit is niet in het belang van de veroordeelde, onder meer omdat de (onvoorwaardelijke) tuchtschoolstraf in het strafregister wordt aangetekend en de arreststraf niet.

Anderzijds zullen de gevallen waarin de rechter tot arreststraf besluit, nadat de minderjarige enige tijd in het observatiehuis heeft doorgebracht, zeldzaam zijn, omdat observatie in de regel alleen zal plaatsvinden bij meer ernstige delicten. Volgens artikel 496c van het Wetboek van Strafvordering is observatie alleen mogelijk bij verdenking van misdrijf indien het onderzoek naar de persoonlijkheid van de verdachte niet voldoende op andere wijze kan plaatsvinden.¹

Om deze redenen acht de ondergetekende de in artikel 77hh voorgestelde beperking van de aftrek van de in een observatiehuis doorgebrachte tijd tot gevallen van veroordeling tot tuchtschoolstraf goed verdedigbaar. Het zal echter na het vorenstaande duidelijk zijn, dat hij die beperking niet als een punt van principieel belang beschouwt.

De voorgestelde aanvulling van artikel 77x maakt het mogelijk de straf van geldboete, wanneer deze wordt opgelegd bij zaken van misdrijf of ter zake van een overtreding waarvan de rechtbank in eerste aanleg kennis neemt, te combineren met voorwaardelijk arrest. Volgens het huidige artikel 77x kan de rechter de straf van geldboete (of arrest) wanneer deze wordt opgelegd ter zake van misdrijf alleen koppelen aan de straf van voorwaardelijke plaatsing in een tuchtschool (voor minimaal één maand) of de maatregel van voorwaardelijke terbeschikkingstelling van de Regering.

Op de voorgestelde wijziging, waardoor de mogelijkheid tot combinatie van straffen wordt verruimd, is van de zijde van de afdeling kinderrechtpraak van de Nederlandse Vereniging voor rechtspraak sterk aangedrongen. Naar de mening van de afdeling bestaat aan deze wetswijziging grote behoefte omdat in een niet onaanzienlijk aantal gevallen – zowel bij misdrijf als bij berechting van een overtreding waarvan de rechtbank in eerste aanleg kennisneemt – een geldboete alleen een te geringe aansporing is voor toekomstig beter gedrag. Oplegging van voorwaardelijke tuchtschoolstraf is aan de andere kant vaak te zwaar.

¹. Blijkens inlichtingen van het CBS werd in 1971 en 1972 met toepassing van dit artikel in 2 resp. 0 gevallen een minderjarige ter observatie in een rijksinrichting opgenomen.

De ondergetekende heeft dit standpunt van de afdeling kinderrechtpraak in het wetsontwerp overgenomen. Hij vertrouwt er uiteraard op dat wanneer voorwaardelijk arrest ter zake van een overtreding is opgelegd, en de ver-

oordeelde zich tijdens de proeftijd misdraagt door het plegen van nieuwe overtredingen, de rechter van zijn bevoegdheid om de tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke arreststraf te gelasten een prudent gebruik zal maken.

De ondergetekende kan in de voorgestelde wijziging van artikel 77aa geen miskennis zien van het werk dan tot op heden wordt verricht door particuliere gezinsvoogdij-instellingen. Ook hij is zich zeer wel bewust van het belang van dit werk. De inschakeling van een particulier persoon die uit hoofde van familiebetrekkingen, werkkring of anderszins met de minderjarige goed bekend is en tot een goede begeleiding in staat, kan in bepaalde gevallen voor de minderjarige de beste oplossing zijn. Het zou dan te betreuren zijn, indien de wet die oplossing niet toestaat. Overigens is zo'n opdracht tot hulp- en steunverlening aan een particulier persoon op zichzelf niet iets nieuws, in artikel 208 van het Uitvoeringsbesluit kinderbescherming wordt daarmee reeds uitdrukkelijk rekening gehouden in het geval van voorwaardelijk ontslag uit de terbeschikkingstelling (zie bij voorwaardelijk ontslag uit een inrichting voor buitengewone behandeling art. 220 van genoemd besluit).

Door de op de hulpverlener berustende verplichting om regelmatig aan de Raad voor de Kinderbescherming te rapporteren zal deze in staat zijn op de hulp- en steunverlening toezicht te houden. Het opstellen van bijzondere criteria waardoor de rechter zich zou moeten laten leiden bij de aanwijzing van particuliere personen, als bedoeld in artikel 77aa, lijkt niet wel doenlijk. Het belang van de minderjarige zal in die gevallen richtsnoer moeten zijn. Zo nodig zal de rechter die de toepassing van het artikel op de bovenbedoelde wijze in een bepaald geval overweegt, zich kunnen doen voorlichten door het openbaar ministerie en de Raad voor de Kinderbescherming.

In artikel I, onder B, van het wetsontwerp is voorgesteld om oplegging van verbeurdverklaring als bijkomende straf of als bijkomende maatregel in beginsel ook mogelijk te maken, wanneer meer dan één straf of maatregel is opgelegd. De huidige tekst van artikel 77i, eerste lid, eerste volzin zou aanleiding kunnen geven tot de veronderstelling dat een dergelijke cumulatie thans is uitgesloten. Op de voorgestelde wetswijziging is aangedrongen vanuit de afdeling kinderrechtspraak van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak.

Verbeurdverklaring is een sanctie met belangrijk opvoedkundig effect omdat zij de dader treft in de goederen die hij door het delict heeft verkregen of die hem bij het plegen ten dienste stonden. Vatbaar voor verbeurdverklaring zijn immers ingevolge artikel 33a Sr. jo art. 77i Sr., voor zover hier van belang:

- a. aan de veroordeelde toebehorende voorwerpen die door middel van of uit de baten van het strafbare feit zijn verkregen;
- b. voorwerpen met betrekking tot welke het feit is begaan;
- c. voorwerpen met behulp van welke het feit is begaan of voorbereid;
- d. voorwerpen met behulp van welke de opsporing van het misdrijf is belemmerd;
- e. voorwerpen die tot het begaan van het misdrijf zijn vervaardigd of bestemd.

Men kan bij voorbeeld denken aan gestolen boeken, kleren of grammofoonplaten; verder aan artikelen die met aan anderen onvreemd geld zijn gekocht: inbrekerswerktuigen, een fietsketting waarmee iemand mishandeld is, enz.

Het is moeilijk te aanvaarden en voor het rechtsgevoel weinig bevredigend dat dergelijke voorwerpen alleen dan zouden kunnen worden verbeurdverklaard, indien aan de minderjarige verdachte niet meer dan één straf of maatregel is opgelegd en niet wanneer die strafmaatregel met enige andere is gecombineerd. Het is trouwens de vraag of de wetgever dit indertijd bij de totstandkoming van de Wet van 9 november 1961, Stb. 402, tot herziening van het kinderstrafrecht en het kinderstrafprocesrecht, heeft gewild. De tekst van het huidige artikel 77i, eerste lid, is namelijk enigszins dubbelzinnig.

nig. Men zou die ook wel aldus kunnen lezen dat verbeurdverklaring mogelijk is bij 'enige' straf of maatregel in plaats van bij 'één' straf of maatregel. In ieder geval zal het op de minderjarige verdachte een vreemde indruk maken wanneer inbeslaggenomen gestolen voorwerpen waarvan de eigenaar niet meer te achterhalen is, aan hem moeten worden teruggegeven omdat hij, behalve tot geldboete of arrest, ook veroordeeld is tot bij voorbeeld (voorwaardelijk) terbeschikkingstelling of onder toezicht is gesteld.

De ondergetekende acht het dan ook ongegrond dat, zoals in het voorlopig verslag onderaan pag. 2 en bovenaan pag. 3 door een aantal leden wordt gedaan, de voorgestelde wetswijziging is gekwalificeerd als een 'niet aanvaardbare achteruitgang' en een 'verslechtering' ten opzichte van de geldende wettelijke regeling. De bedoeling van het kinderstrafrecht – en van het strafrecht in het algemeen – is niet primair om 'licht' maar wel om rechtvaardig te straffen.

Dezelfde leden gingen nader in op het voorstel om de aftrek van de tijd in een observatiehuis doorgebracht, niet verplicht te stellen bij het opleggen van arreststraf (zie artikel I, onder E van het wetsontwerp). De ondergetekende heeft dit voorstel in deze memorie reeds nader toegelicht. Hij moge naar die andere uiteenzetting verwijzen. Hij vermag niet in te zien waarom het effect van de arreststraf als korte vrijheidsstraf wordt ondergraven omdat de verdachte vóór zijn veroordeling ter observatie is opgenomen geweest. Men zou ook kunnen stellen, dat een door de rechter opgelegde arreststraf die niet kan worden geëxecuteerd, omdat de tijd in observatie doorgebracht moet worden afgetrokken, als zodanig niet aan haar doel beantwoordt.

Het denkbeeld om de duur van de arreststraf te verhogen van maximaal 14 dagen tot 30 dagen, wijst de ondergetekende ook, na kennisneming van de daarvoor in het voorlopig verslag aangevoerde argumenten, van de hand. In de eerste plaats is een dergelijke verhoging in strijd met het wezen van de arreststraf, die beoogt een gevoelige maar kortdurende sanctie te zijn op afkeurenswaardig gedrag. In de tweede plaats geeft executie van de arreststraf thans al problemen door een tekort aan geschikte inrichtingen waar die straf kan worden ondergaan. Deze moeilijkheden zouden bij een langere duur van de arreststraf nog toenemen. In de derde plaats is in de praktijk niet van de behoefte aan zulk een strafverzwaring gebleken. Mocht de rechter van mening zijn, dat een onvoorwaardelijke tuchtschoolstraf op zich zelf gewenst is, maar de minimale duur van die straf van één maand te lang, dan staat het hem vrij een gedeelte van die straf voorwaardelijk op te leggen. De ondergetekende kan dan ook niet inzien waarom een arreststraf van maximaal 14 dagen onlogisch zou zijn naast een tuchtschoolstraf die minimaal één maand bedraagt.

Artikel II

Het is inderdaad juist dat nu in het nieuwe artikel 489 van het Wetboek van Strafvordering artikel 45, tweede lid, Sv. niet van toepassing is verklaard voor het kinderstrafprocesrecht aangenomen mag worden dat bij verhindering of ontstentenis van de raadsman ambtshalve een andere raadsman zal worden toegevoegd, zonder dat een daartoe strekkend verzoek nodig is. Dit laatste gebeurt dan op basis van artikel 45, eerste lid, Sv. dat wel van toepassing is.

Volgens het ontworpen artikel 489, tweede lid, Sv., kan de kinderrechter ambtshalve een raadsman toevoegen a) wanneer de verdachte rechtens van zijn vrijheid is beroofd en tegen hem een vervolging is aangevangen ter zake van een feit waarvan de rechtbank niet in eerste aanleg kennis neemt, dan wel b) wanneer de kinderrechter van oordeel is dat de minderjarige bij een hem af te nemen verhoor voorafgaande aan een beslissing tot wijziging van de bijzondere voorwaarden of een last tot tenuitvoerlegging van een voorwaardelijk opgelegde straf of maatregel c.q. een besluit tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling, de bijstand van een raadsman behoeft.

Het betreft hier gevallen waarin een verplichting tot ambtshalve toevoeging van een raadsman te zwaar is. In het in artikel 489, tweede lid, onder a, bedoelde geval zou dan immers al een raadsman moeten worden toegevoegd, wanneer tegen een minderjarige een vervolging is aangevangen wegens een eenvoudige verkeersovertreding waarvan de kantonrechter kennis neemt. De raadsman zou in zulke gevallen vaak geen zinvolle taak hebben. Ook in het in artikel 489, tweede lid, onder b, bedoelde geval kan de toevoeging van een raadsman niet in evenredige verhouding staan tot het belang dat men daarmee wil dienen, bij voorbeeld wanneer het gaat om een ondergeschikte wijziging van de bijzondere voorwaarden. In zulke gevallen kan de beantwoording van de vraag of een raadsman moet worden toegevoegd daarom beter worden overgelaten aan de kinderrechter die dan de mérites van een concrete strafzaak in zijn oordeel kan betrekken. Anders ligt het in artikel 489, eerste lid, bedoelde geval (vervolging wegens feiten waarvan de rechtbank kennis neemt). Ambtshalve toevoeging van een raadsman is dan zonder meer verplicht.

Het lijkt de ondergetekende niet in het belang van de minderjarige verdachte dat de thans bestaande regeling van ambtshalve toevoeging wordt vervangen door een regeling van toevoeging van een raadsman op verzoek. De verdachte – en zeker de minderjarige verdachte – zal veelal moeilijk zelf kunnen beoordelen of toevoeging van een raadsman gewenst is. De beslissing hem van een raadsman te voorzien kan daarom in het kinderstrafrecht beter aan de wetgever c.q. de rechter worden voorbehouden.

Overigens is het de ondergetekende niet duidelijk hoe de leden die hier in het voorlopig verslag aan het woord zijn kunnen stellen, dat in het jeugdigenstrafrecht slechts de *mogelijkheid* tot toevoeging van een raadsman is opengesteld terwijl dat voor volwassenen dwingend is voorgeschreven. Kennelijk hebben deze leden over het hoofd gezien, dat volgens artikel 489, eerste lid, Sv. verplichte ambtshalve toevoeging is voorgeschreven, niet alleen in gevallen omschreven in de artikelen 40 en 41, maar ook indien tegen de verdachte een vervolging is aangevangen wegens een feit waarvan de rechtbank in eerste aanleg kennis neemt. Volgens artikel 42 vindt in het laatstbedoelde geval slechts toevoeging van een raadsman op verzoek van de (strafrechtelijk meerderjarige) verdachte plaats wanneer hij rechtens van zijn vrijheid is beroofd.

Artikel III

De Hoge Raad heeft in een uitvoerig gemotiveerd arrest van 11 februari 1969, N.J. 1970, nr. 44, uitgemaakt dat de opvatting, dat de in artikel 77o, vijfde lid, Sr. omschreven bevoegdheid, om – bij gebreke van volledige betaling en voorzover ook verhaal achterwege blijft – de niet betaalde noch verhaalde boete op vordering van het Openbaar Ministerie te vervangen door arrest, niet zou toekomen aan de kantonrechter, niet valt te rijmen met een juiste uitleg van evengenoemd wetsartikel.

Mr. I. Jansen heeft in zijn in het voorlopig verslag aangehaald artikel in het 'Nederlands Juristenblad' van 16 november 1974, blz. 1243 e.v., de juistheid van die beslissing als zodanig niet bestreden maar wel een deel van de argumentatie die de Hoge Raad voor zijn standpunt heeft aangevoerd. Het betreft hier enkele wetshistorische argumenten.

Het ligt niet op de weg van de ondergetekende in een dergelijke controversie positie te kiezen. Een reëel praktisch belang zou daarmee ook niet zijn gediend. Het artikel van mr. Jansen geeft de ondergetekende geen aan-

leiding een wijziging van artikel 77o Sr. voor te stellen waardoor de mogelijkheid tot het opleggen van vervangend arrest door de kantonrechter wordt uitgesloten. Ook de commissie-vermogensstraffen die in haar eindrapport in 1972 onder meer voorstellen heeft gedaan tot wijziging van artikel 77o Sr. en tot aanvulling van artikel 507 Sv. heeft daarvoor geen aanleiding aanwezig geacht. De ondergetekende verwijst in dit verband naar het onlangs ingediende wetsontwerp tot herziening van de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht en het Wetboek van Strafvordering betreffende de tenuitvoerlegging van vermogensstraffen (Zitting 1974-1975, nr. 13 386).

De particuliere inrichtingen voor kinderbescherming zijn in het algemeen niet bereid hun medewerking te verlenen aan de executie van de arreststraf. Van in de artt. 223 e.v. van het Uitvoeringsbesluit kinderbescherming voorziene procedure om particuliere inrichtingen voor kinderbescherming goed te keuren voor het ondergaan van arrest is tot dusverre geen gebruik gemaakt. Dit heeft tot gevolg, dat het aantal inrichtingen waar deze straf ten uitvoer kan worden gelegd beperkt is tot de rijksinrichtingen voor kinderbescherming die daarvoor in aanmerking komen. In de rijkssector wordt naar een verbetering gestreefd door het creëren van nieuwe plaatsen waar de arreststraf kan worden ten uitvoer gelegd, waarmede tevens een betere spreiding van de beschikbare plaatsen wordt bereikt.

Artikel 30 van de Beginselenwet voor de kinderbescherming geeft een opsomming van de plaatsen waar de straf van arrest ten uitvoer kan worden gelegd. Uit de volgorde mag naar de mening van de ondergetekende geen subsidiariteit van de rijksinrichtingen ten opzichte van de particuliere inrichtingen en tehuizen worden afgeleid, daar ook elders in de beginselenwet de particuliere kinderbescherming wordt behandeld vóór de rijkssector. Dat wil overigens niet zeggen, dat die subsidiariteit er niet is. Deze is evenwel neergelegd in de artt. 16 en 19 van de Beginselenwet.

Uit het vorenstaande mag niet de conclusie worden getrokken, dat nimmer een arreststraf in een particuliere inrichting voor kinderbescherming ten uitvoer wordt gelegd. Weliswaar zijn er geen tot dit doel speciaal goedgekeurde particuliere inrichtingen, maar artikel 30 van de Beginselenwet voor de kinderbescherming geeft de rechter die de straf heeft opgelegd de bevoegdheid de executie te doen geschieden ter plaatse door hem aangewezen. En dat kan zeer goed een particuliere inrichting voor kinderbescherming zijn, mits daartoe overeenstemming bestaat met de leiding van de betreffende inrichting (art. 230 Uitvoeringsbesluit kinderbescherming). Door deze mogelijkheid weet de rechter veelal een oplossing te vinden. In het algemeen kan daarom niet worden gesteld, dat tenuitvoerlegging van het arrest, in het bijzonder van de langer durende arreststraffen, in de nabijheid van de woonplaats van de gestrafte niet zou kunnen worden gerealiseerd.

De Minister van Justitie,
A. A. M. van Agt